

РЕШЕНИЕ

№ 8929

гр. София, 17.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Николинка Бузова**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3482** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началник група в отдел „Пътна полиция“ СДВР чрез процесуалния ѝ представител юрк. А. срещу Решение № 726 от 12.02.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 116 състав, постановено по НАХД № 20231110215155 от 2023 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-021319 от 14.09.2023 г., издадено от касатора, с което на А. Р. А., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на глоба в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.174, ал. 3 от ЗДвП., на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В жалбата се твърди, че СРС не е изяснил фактическата обстановка, като е постановил съдебния си акт при допуснати процесуални пропуски и неправилно изведени изводи относно описанието на нарушението. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и за двете инстанции и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът – А. Р. А., се представлява от адв. Г., която оспорва касационната жалба. Моли съда да потвърди оспореното решение на СРС. Претендира присъждане на

разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на СРС е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 09.08.2023 г. около 22:30 часа служители на 08 РУ СДВР извършили проверка на управлявания от А. А. лек автомобил С. Ц 5 с рег. номер Р.. При покана към водача на превозното средство да бъде тестван за установяване употреба на алкохол и наркотични вещества, същият се съгласил да бъде изпробван за употреба на алкохол и пробата му била отрицателна. Въпреки многократните покани, отправени от свидетеля В., А. А. отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Д. тест 5000 модел ARMM-0017. Бил издаден талон за медицинско изследване №: 144111 с направление за ВМА [населено място]. С оглед тези констатации му бил съставен акт за установяване на административно нарушение и впоследствие е издадено наказателно постановление (НП) № 23-4332-021319 от 14.09.2023 г.

От фактическа страна съдът е приел, че в случая безспорно се доказва, че А. А. е бил водач на МПС, бил е спрян за проверка и е отказал извършването на проба за употреба на наркотични вещества. За да постанови оспореното съдебно решение, въззивният съд е приел, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при посочване на мястото на нарушението, ограничаващо възможността на А. да разбере конкретен признак от състава на административното нарушение.

Решението е неправилно.

Настоящата касационна инстанция не споделя изводите на СРС.

Съгласно разпоредбата на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в АУАН и в НП се посочва мястото на извършване на нарушението. Посочване на мястото на извършване на нарушението е от значение за индивидуализиране на нарушението, за определяне на компетентните органи за неговото установяване и на компетентния административнонаказващ орган. Настоящият касационен състав намира, че в случая мястото на извършване на нарушението е достатъчно ясно определено, както с оглед индивидуализиране от обективна страна на състава на нарушението, за което е наказан А. А., така и с оглед определяне на компетентните органи в административнонаказателното производство. И в АУАН и в НП като място на нарушението е посочено „град С., [жк], по улица без име в между блоковото пространство с посока на движение от ул. 224-та към бул. К., като извършената проверка е пред Блок 309А.“

Действително, както правилно е констатирал СРС, е налице разминаване между изготвената от служителите на 8-РУ СДВР докладна записка и описаното в АУАН и

НП, а именно: в докладната записка е записано, че автомобилът се е движил по [улица], а не 224 улица, както е отразено в АУАН и НП, с посока към бул. К. номер, като мястото на извършване на проверка съвпада - пред блок 309А в[жк]. Т.е от изложеното става ясно, че не съществува разминаване в посоката на движение на процесния автомобил. Посоченото по-горе неправилно изписване, че автомобилът се е движил от улица 224-та, а не от блок 244 не може да се приеме за съществено нарушение, водещо до отмяна на НП, доколкото не е ограничило правото на защита на ответника. Процесното административно нарушение е установено от контролните органи и посоченото разминаване не се отразява на съставомерността на деянието, за което е санкциониран нарушителят. И със съставения АУАН и в издаденото въз основа на него НП извършителят е бил запознат с всички обстоятелства и констатации във връзка с извършената проверка и вмененото му нарушение.

В случая СРС напълно неправилно е приел, че не може да се установи поне приблизително къде реално автомобилът е спрял за проверка, къде А. го е управлявал и къде е отказал тест за употреба на наркотични вещества. Видно от приложените по делото справки на територията на район „Искър“, [жк] съществува блок с административен адрес: блок 309, вход А. В случая, не може да се обоснове извод, че е допуснато процесуално нарушение от категорията на съществените, водещо до незаконосъобразност на издаденото НП, тъй като от описателната част на АУАН и на НП става достатъчно ясно кои конкретни факти органът твърди, че са се осъществили, къде са се осъществили и какво конкретно деяние вменява на водача като нарушение. Поради това, не е допуснато съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице и до невъзможност същото да разбере в какво е обвинено.

Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения акт и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона. Презумптивната доказателствена сила на акта не е оборена в хода на съдебното производство /чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/. Обективираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал. Следва да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, което в настоящия случай е налице.

Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП. водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или

самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В разглеждания случай безспорно е установено, че А. е отказал извършването на проба за употреба на наркотични вещества и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване, за което правилно, на основание чл. 174, ал.3, пр. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и е „лишен от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца. На основание Наредба № Из- 2539 /2012г. на МВР като последствие правилно са отнети и общо 15 точки.

Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието "глоба" в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а" от ЗАНН/.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че Решение № 2893/19.06.2023 г. по НАХД № 2854/2023 по описа на СРС, 3-ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът е напълно изяснен от фактическа страна, поради което следва да бъде разрешен по същество чрез потвърждаване на наказателното постановление.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на по 80 лв., за всяка една от двете инстанции, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, I касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 726 от 12.02.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 116 състав, постановено по НАХД № 20231110215155 от 2023 г. и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № 23-4332-021319 от 14.09.2023 г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на А. Р. А., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба" в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.174, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.На основание Наредба № I- 2539 /2012г. на МВР се отнемат общо 15 точки.

ОСЪЖДА А. Р. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 160 (сто и шестдесет) лева разноски по делото за две инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

